

ΣΑΝ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ...

Σάν καβαλλάρης τοῦ παραμυθιοῦ μὰ τρίχα καίω
— μὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλάκια σου πώχω γιὰ φυλαχτό —
κι' εὐθὺς πρόβαλε τ' ἄλογο τὸ κάτασπρο κι' ὠραῖο
κι' ἀπάνω ἐσύ, πεντάμορφη, μὲ γέλοιο ὄνειρευτό.

Σὲ σφίγκω στὴν ἀγκάλη μου καὶ τρέχουμε. Περναῖμε
δάση μὲ ἀνθούς πρωτόφαντους καὶ μαγικά πουλιὰ
πὺν μὲ φωνίτσα ἀνθρώπινη μᾶς χαιρετᾷν. Καὶ πᾶμε
στὴ βέργινη, πὺν σοῦπλεξα πλάϊ στὴν πηγὴ, φωλιά. —

Ἀνθοβολιές, πουλιῶν λαλιές, φεγγοβολιές, πὺν χύνουν
χιλιάδες ἄστρα — «Ἀγάπη μου» — σβυσμένη μουρμουρᾷς.
Ξάφνου, ἀπ' τὸν ὕπνο μου ξυπνῶ καὶ τὰ ὄνειρά μου σβύ-
[νουν...

— Μὰ μένει μου τὸ φυλαχτό. Μιὰ ὑπόσχεση χαρᾶς...

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Ὅταν τὸ φῶς ἀποτραβιέται
κ' ἡ πόλη ντύνεται σιὰ μαῦρα,
οἱ σκιές μας ἔξαφν' ἀρχινᾶνε
τρεμάμενες, βουβές στοὺς τοίχους,
μεγαλωμένες νὰ κινᾶνε.
Τότε στὴν ἡσυχία πὺν μᾶς τριγυρίζει
κι ἀπαίσια ὅλο τὸ σπῖτι μας γιεμίζει,
μὰν ἔκφραση παίρνουν παράξενη οἱ μορφές μας.
Καὶ δίχως νὰ τὸ θέμε, κάτι τὸ ἀσύλληπτο
μέσα στὴ ρέμβη καὶ μὲς στὴ σιωπὴ,
σὰν κάτι φευγαλέο, κάτι τὸ ἀνέκφραστο
ἀναζητᾷνε φοβισμένες οἱ ψυχές μας
κι ὁ λογισμὸς γυρεύει μάταια νὰ ξεκουραστεῖ.

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ